

Lord Raffles

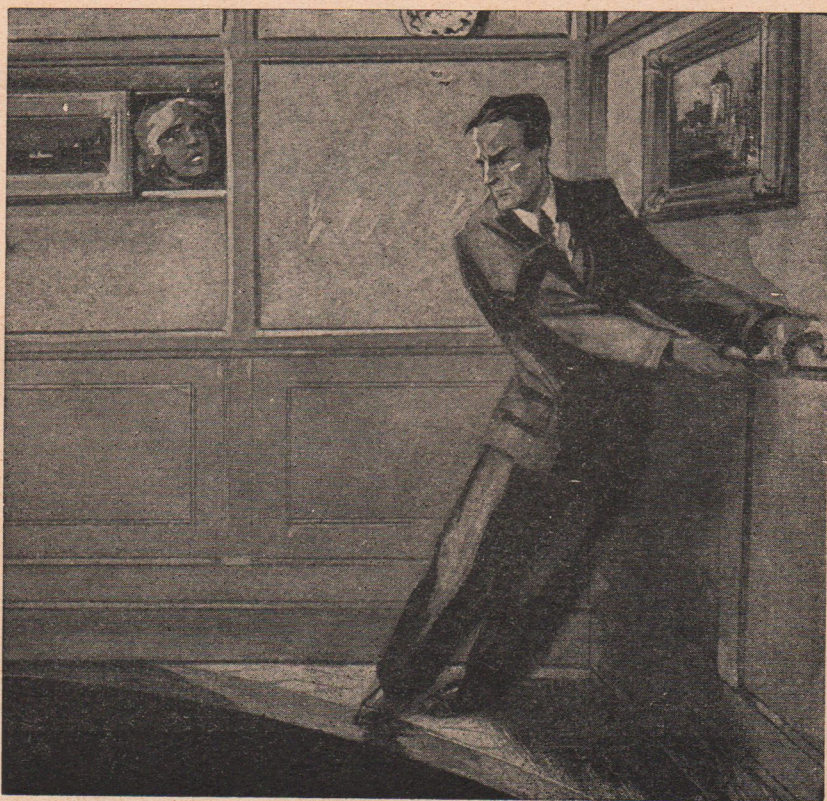
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MEXICAANS DUEL

N° 2697

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MEXICAANS DUEL

HOOFDSTUK I.

ERLE WILSON

Ver over middernacht reed een grote auto, bestuurd door de vaste hand van een reusachtig gebouwde chauffeur, over de brede weg, die van een van de noordelijke voorsteden van Londen naar de wereldstad loopt.

Het was een gesloten auto en erin zaten twee heren.

Een van hen was bezig, zijn bovenkle-

ren dicht te knopen, waarbij zijn gezicht pijnlijk vertrok, als van iemand, die sterke lichamelijke pijn ondergaat.

Hij had een energiek getekend, ernstig gezicht met doordringende, staalgrijze ogen, die een zonderling krachtige invloed op de mensen schenen te kunnen uitoefenen.

Deze man was John Raffles, de Grote

Onbekende, en wij zullen gauw genoeg zien, wat hem en zijn trouwe vriend Charles Brand, die naast hem zat, en die hem bezorgd aankeek, zo laat in de nacht op deze eenzame straatweg bracht.

Brand was vele jaren jonger dan Raffles, en onder normale omstandigheden vertoonde zijn rond, blozend gezicht altijd een opgewekte uitdrukking.

Nu echter viel er angstige bezorgdheid op te lezen, terwijl hij zich naar Raffles toeboog en vroeg:

— Doet de wond nog pijn?

— Het zou wel vreemd zijn, als het anders was, Charles, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Als er een druppel kokende olie van een hoogte van drie meter op de huid van je borst valt dan nog een paar keer herhaald, terwijl de gloeiende druppel precies op dezelfde plek neerkomt, dan verzeker ik je dat dat een bijzonder pijnlijke gewaarwording is.

— Die ellendige schurk! riep Brand uit, terwijl hij woedend zijn vuisten balde. Die man moet een beest zijn, dat hij zo'n marteling voor je uitdacht!

— Ik ben er van overtuigd, dat dit lang niet de ergste foltering is, waarover de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, Erle Wilson, beschikken kan, maar dat hij haar gebruikte, omdat zij waarschijnlijk het gemakkelijkste kon worden aangewend en omdat hij haast had mijn geheimen te weten te komen, toen hij er eenmaal in geslaagd was, mij door list in zijn macht te krijgen.

De naam, die Raffles net uitgesproken had, was de naam van zijn doods-vijand.

Erle Wilson was nog lang niet geleden in zijn leven gekomen, en toch begrepen de beide mannen al na de eerste schermutselingen, dat zij alles van elkaar te duchten hadden en dat een van hen te veel was op deze aarde.

Wilson was niet lang geleden gekozen tot aanvoerder van het genootschap van de Gouden Sleutel, dat wil zeggen van een soort misdadigersfederatie, waarbij de dieven- en moordenaarsbenden van de hoofdsteden over de hele

wereld waren en nog steeds zijn aangesloten, want ofschoon Raffles hen herhaalde malen met veel succes bestreed en hen geweldige slagen wist toe te brengen, tot op deze dag heeft hij ze nog nooit totaal kunnen uitroeien.

Door een stom toeval, was Raffles in aanraking gekomen met deze man, en direkt had hij gevoeld dat Wilson in sluwheid, ondernemingsgeest en vooral wreedheid zeker niet achter stond bij zijn voorgangers.

Wat het eerste betreft, was Wilson al dadelijk in staat, hiervan een staaltje te tonen, want de politie was niet bij machte, de arrestatie van Wilson, die in het gewone leven een rijke zaakwaarnemer was, te handhaven nadat Raffles de schurk in haar handen had weten over te leveren.

Zeker, John Raffles wist wie en wat Wilson was, maar wat helpt het, of hij dit aan de politie vertelde, zonder tegelijkertijd afdoende bewijzen te leveren.

Wilson bleek niet de eerste de beste te zijn, en hij had zijn maatregelen zodanig genomen, dat men hem niet mocht of kon gevangen nemen, eenvoudig wegens gebrek aan bewijs, en de drie leden van de bende, die in zijn huis gearresteerd werden, en die al langgezochte misdadigers bleken te zijn, dachten er niet aan zijn geheim te verraden; zij wisten dat zij van dat ogenblik hun leven geen moment zeker zouden zijn.

Ja, tot zelfs in de gevangenis toe, zou men langs een geheimzinnige weg, die niemand goed kende, binnen korte tijd op de hoogte van hun verraad zijn en men zou hen vroeg of laat er voor weten te straffen.

En zo moest Raffles aanzien, dat de politie een bloeddorstige schurk, die zeker tien maal de galg verdiend had, weer op vrije voeten gesteld had, nog wel met excuses wegens de overlast, die men hem had aangedaan, omdat Wilson voor uitstekende alibi's had weten te zorgen.

Men waagde niet, langer te twijfelen aan de eerbaarheid van Erle Wilson, de zaakwaarnemer.

Maar geen van beide mannen had het

avontuur vergeten.

En toen Wilson, doodkalm, alsof er totaal niets gebeurd was, zijn prachtig huis in de Chapel-Street weer betrok, op deze manier de Grote Onbekende als het ware tartend, aarzelde Raffles geen ogenblik, om zijn netten uit te zetten, in de hoop, daarin tenslotte de bandiet te vangen.

Met Brand en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, had hij een zolderkamer weten te huren in een tegenoverliggend huis, en dezelfde nacht al was hij er in geslaagd een microfoon aan te brengen in de werkkamer van Wilson, en de draad in zijn zolderkamer te laten eindigen, zodat het hem mogelijk was alles te horen, wat er in de bewuste kamer werd besproken.

Maar noodlottigerwijze had Wilson de microfoon ontdekt.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheersen en maakte een gefingeerde afspraak met een van zijn luitenanten, om daardoor Raffles in de val te lokken.

De opzet lukte en Raffles raakte inderdaad in een afgelegen landhuis in de macht van zijn doodsvijand, die het er op gezet had, voor hij Raffles zou laten sterven, het geheim te leren kennen van de schatkamers van de Grote Avonturier, waarvan hij dikwijls gehoord had, maar waarvan de ligging hem volkomen onbekend was.

Raffles had echter standvastig geweigerd iets van zijn geheimen te verraden, en om zijn tong los te maken had Wilson een middeleeuwse foltering aangegrepen. Met ontbloot bovenlijf werd Raffles onbeweeglijk op een houten tak vastgebonden door zijn helpers, en met regelmatige tussenpozen liet de schurk een grote druppel kokende olie neervallen op het vlees.

En het zou zeker slecht met Raffles zijn afgelopen, wanneer Brand en Henderson niet te hulp waren gekomen.

De draad van de microfoon echter bleek te zijn stukgesleten langs de scherpe kant van een schoorsteen op het dak; Brand was daarop geklauterd om de fout op te sporen, waarbij hij was gestuit op een viertal bandieten, die,

met nog vier anderen waren gestuurd door Wilson, om ook de beide helpers van zijn doodsvijand van kant te maken.

De vernielde draad redde Brand en Henderson, die waren achtergebleven, terwijl Raffles Wilson volgde, zonder enige twijfel het leven, en met de hulp van de sterke reus slaagde Brand erin, de vier sluipmoordenaars onschadelijk te maken, terwijl Henderson uit een van de aanvallers het geheim van Raffles' verblijfplaats wist te persen.

Met de allersnelste auto waren zij naar het aangeduide huis gereden en daar kwamen zij juist bijtijds om Raffles te redden.

De zes leden van de Bloedraad, die Raffles zogenaamd gevonnist hadden, werden allemaal ernstig verwond en stevig gebonden, waarop dadelijk de politie werd gewaarschuwd. Op het laatste ogenblik echter had Wilson zich uit de voeten weten te maken, op een even geheimzinnige als wonderbaarlijke manier.

Wel hadden de drie mannen het huis, dat niet erg groot was, in alle richtingen doorzocht, maar zonder enig spoor van de Meester te vinden.

Ofschoon zijn wond hem erg veel pijn deed, had Raffles er op gestaan, vanuit een schuilhoek zich te overtuigen, dat de politie inderdaad kwam opdagen.

Pas toen hij de politie-auto weer zag weggrijden, die Henderson en Brand naar deze plek had gebracht, waarop de terugtocht naar Londen werd aanvaard.

Raffles had geruime tijd met gesloten ogen, achter in de auto geleund en pas geantwoord toen Brand hem vroeg, of hij nog veel pijn had.

Nu antwoordde de jongeman:

— Ik had graag die zes kerels cadeau gegeven voor Wilson zelf.

— Ik wel zestig, Charles! hernam Raffles scherp. Het wordt mij duidelijk, dat een van ons te veel is. Ik zal mijn leven geen ogenblik meer zeker kunnen zijn, zodra Wilson ontdekt, dat ik mij tegenwoordig verberg achter de persoon van Lord William Aberdeen, de Londense filantroop. Als hij dat wist, zou hij dadelijk een van zijn sluipmoor-

denaars op mij afsturen, of hij zou proberen, mij op te lichten, om dan het spelletje van vannacht nog eens te herhalen. En het zou mogelijk kunnen zijn, dat er dan geen trouwe vrienden aanwezig waren, om mij op het laatste ogenblik uit de klauwen van de dood te halen!

Terwijl Raffles dit zei, had hij de handen van Brand gegrepen en krachtig gedrukt.

— Daar praten wij niet meer over, Edward, zei Brand haastig. Het is belangrijker middelen te vinden, om die kerel terug te vinden en hem eens en voorgoed onschadelijk te maken.

— Een zware taak, Charles, een zware taak, antwoordde Raffles op sombere toon.

Na enige tijd vervolgde hij:

— Wij zouden natuurlijk een nieuwe observatiepost op de zolder van het huis tegenover dat van Wilson kunnen betrekken, maar dat heeft nu geen zin meer, nu de schurk onze toeleeg ontdekt heeft. Maar vertel mij eens, je hebt mij nog niet eens verteld hoe je mijn verblijfplaats hebt ontdekt.

— Dat is tamelijk eenvoudig in zijn werk gegaan, Edward, maar ik wil toegeven, dat de Voorzienigheid mij daarbij de helpende hand heeft geboden.

En nu vertelde hij Raffles, wat de

lezers al bekend is.

De Grote Onbekende had zwijgend geluisterd en zei, toen Brand zijn verhaal uit had:

— Dat zijn er dus weer acht; ik ben benieuwd of de politie hen ook als onschuldige bezoekers zal beschouwen.

— Dan was zij wel gek! riep Brand verontwaardigd uit. Gewapende kerels, die voor de helft over het dak, voor de helft binnenshuis sluipen, kunnen moeilijk als onschadelijke bezoekers worden gekenmerkt.

— Dan moeten wij maar hopen, dat een van hen er althans voor te vinden is om zich buiten de gevangenis te houden, door die bandiet van een Wilson te verraden! riep Raffles uit.

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, het zijn allemaal schurken, maar men mag hun de eer niet onthouden, dat er een voortreffelijke discipline onder hen heerst. Zij schijnen doodsbang te zijn voor de Bloedraad en al hebben wij die nu voorlopig buiten werking gesteld, alle leden van die rechtbank hebben natuurlijk hun plaatsvervangers, en het helpt weinig, denk ik, lood tegen oud ijzer te ruilen.

— Hoe het zij, Charles, in een enkele nacht hebben wij veertien leden van de bende onschadelijk gemaakt, en dat is ook wat waard.

HOOFDSTUK II.

HET GEVAAR TEGEMOET

Wat dit laatste aangaat, zou Raffles zich deerlijk blijken te vergissen.

Want in de middag van een van de volgende dagen brachten alle bladen het bericht dat de politie de zes personen, die, deels gewond en gebonden in het eenzame landhuis waren aangetroffen, weer in vrijheid had gesteld.

Toen Brand 's namiddags in de rijk voorziene bibliotheek van het herenhuis in de Cromwell-Street het bericht aan Raffles had voorgelezen, slaakte deze een kreet van woede, en riep:

— Ik heb mij dus vergist; de politie schijnt dus wel degelijk stapelgek te zijn.

Maar Raffles haalde de schouders op, en zei, een verse sigaret opstekend:

— Het is niet zo wonderlijk, Charles. Met welk recht had de politie hen eigenlijk in arrest mogen houden? Welke overtreding hebben zij begaan?

— Welke overtreding? schreeuwde Brand. Maar, voor de drommel, is het dan geen overtreding, dat ze jou hebben willen doodmartelen om je je geheimen af te persen?

— Het is zelfs een vrij ernstige overtreding, zou ik zeggen, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach, maar wie bewijst het? Het is toch niet voldoende, als het slachtoffer het zelf verklaart. Waar bleef dan de persoonlijke zekerheid? Iedereen kan zo iets wel zeggen. Heb ik mij zelf bij de politie aangemeld? Is het waarschijnlijk, dat ik nu

naar Scotland Yard ga en tegen de hoofdinspecteur Baxter zeg: «Ik ben John Raffles, ik ben de man, die in de afgelopen nacht in het eenzame landhuis van Wilson in zijn macht ben geweest en door hem op de pijnbank ben gebonden. Hij zou natuurlijk beginnen met mij voor een ontsnapte krankzinnige aan te zien, maar als ik bleef volhouden, dat ik inderdaad Raffles was, dan zou hij mij natuurlijk gevangen houden en als ik eenmaal gevangen ben, zou het niet zolang duren, of men zou ontdekt hebben, dat ik inderdaad de man ben, die zij de Grote Onbekende noemen. Maar zelfs dan nog zou Baxter reden hebben om te twifelen aan wat ik hem vertelde.

Brand stampte van drift met de voet, en beet zich op de lippen, maar hij moest wel erkennen dat er veel waarheid school in wat Raffles net gezegd had.

— Wat hebben zij eigenlijk verteld? vroeg de Grote Onbekende, de sigarettenrook uit zijn neus blazend en gemakkelijk achterover leunend in zijn clubfauteuil.

— Wel, zij hebben stokstijf volgehouden, dat zij het slachtoffer zijn van een laaghartige aanval of een laffe grap. Het landhuis blijkt toe te behoren aan een van die kerels, die zei, dat vijf anderen bij hem op bezoek waren en dat zij rustig met elkaar zaten te praten, toen plotseling een tiental mannen, ge-

maskerd en met de revolver in de vuist de kamer binnendrongen en hen in een ommezien bonden en knevelde.

— En wat zou die overval voor doel hebben gehad?

— Inbraak. Zij vertelden dat een van hen erin geslaagd was, zijn arm wat los te maken en zijn revolver te grijpen, en met een paar schoten de bende op de vlucht had gejaagd. Uit wraak zou de aanvoerder van de bandieten daarop zich voor John Raffles hebben uitgegeven en de politie hebben opgebeld.

Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zei toen spottend:

— Het klinkt alles erg romantisch, en als ik commissaris van politie was geweest, dan had ik niet zo voetstoots genoeg genomen met deze verklaring. Ik denk echter, dat alle zes onze gevangenen te goeder naam en faam bekend stonden?

— Dat is het. Zij behoren tot de hogere kringen. Er is een arts bij, een student in de rechten, een ingenieur en dan nog een paar rijke leeglopers, heel bekend op de renbaan.

— Nu, dat is voor de politie natuurlijk voldoende geweest, om hen op hun woord te geloven en mijn telefonische boodschap voor kennisgeving aan te nemen. Intussen is dat in zoverre een streep door onze rekening, dat wij nu de zes vijanden, die wij al onschadelijk gemaakt hadden, te zijner tijd opnieuw op ons dak krijgen. En hoe staat het met de acht kerels, die de dappere Wilson op jou en Henderson had afgestuurd, om je het levenslicht uit te blazen?

Brand sloeg het blad weer open, las gedurende enige tijd en antwoordde toen:

— Scotland Yard is tenminste zo verstandig geweest, om die bandieten in verzekerde bewaring te houden. Het blijkt dat juist de helft nog een appeltje te schillen heeft met vrouwe Justitia. En daarvan heeft één nog twaalf jaren te goed, de tweede vier en de twee anderen ieder anderhalf jaar.

— En daar de politie wel begrepen zal hebben, dat die kerels over één kam geschoren moeten worden, heeft zij ze

allemaal achter slot en grendel gezet! riep Raffles uit. Nu, dat is althans weer zoveel op de vijand gewonnen. Zeiden zij niets tot hun verdediging?

— O, zij kwamen maar een beetje inbreken, zeiden zij.

— En zei een van hen iets over Wilson?

— Niemand.

— Dat had ik wel gedacht. Ik zei het wel: zij zijn doodsbang voor de Bloedraad. Intussen zijn wij weer even ver als tevoren, en er zal niets aan te doen zijn, Charles, ik zal er mij zelf weer mee moeten bemoeien.

— Maar hoe kun je dat doen, Edward? Je weet niet waar hij is, die Wilson, want het valt natuurlijk niet aan te nemen, dat hij nogmaals de moed zal hebben, zijn eigen huis in de Chapel-Street te betrekken.

— Daar vergis je je in; hij is er, antwoordde Raffles kalm.

— Wat? riep Brand op ongelovige toon. Ben je daar zeker van?

— Volkomen zeker. Ik kwam vanochtend toevallig te paard door de Chapel-Street en ik zag de bandiet juist kalm uit zijn auto stappen en zijn huis binnengaan, zonder enige overhaasting en blijkbaar totaal niet van plan het direkt te verlaten.

— Dat is... dat is wel het toppunt van brutaliteit! riep Brand woedend uit.

— Waarom eigenlijk? Nu de politie hem eenmaal met veel verontschuldigingen wegens de « fatale vergissing » heeft laten gaan, en nu de bladen het bericht hebben gebracht, dat zijn medeplichtigen hebben gezwegen, bestaat er voor hem beslist geen reden, zijn gewone leven niet te hervatten.

— Luister eens, Edward, ik heb een heel goed plan! Wij dringen met zijn drieën 's nachts de woning van die schurk binnen. Er zal in zijn huis wel ergens een flinke haak en een stevig stuk touw wezen en met het laatste hangen wij hem aan de eerste op.

— Een prachtig plan, Charles, dat ook bij mij al was opgekomen, hernam Raffles.

— Uitstekend. Laten wij het dan dadelijk voor elkaar brengen, riep Brand

opgewonden uit.

— Laat mij uitspreken, Charles, antwoordde Raffles, terwijl hij de hand ophef. Ik zal namelijk zo vrij zijn, je plan in zoverre te amenderen, dat ik alleen zal gaan en dat ik ook niet van een touw gebruik zal maken, maar dat ik de man, die mij naar het leven staat, een eerlijke kans geven wil, het zijne te verdedigen.

— Een tweegevecht dus? riep Brand op verwijtende toon.

— Goed geraden.

— Maar Edward. Dat is krankzinnig, riep Brand wanhopig. Laat je je in met een hyena, ga je met een tijger 'n tweegevecht aan? Nee, immers, zulke verscheurende dieren schiet je neer zonder te waarschuwen.

— Kom, kom, Charles, je meent toch niet wat je zegt? hernam Raffles, terwijl hij glimlachte. Je bent nu driftig en daarom zeg je dingen, die je niet kunt verantwoorden. Sluipmoord is onder alle omstandigheden een rasechte misdaad, laf, en die geen enkel gentleman ooit zal begaan. Ik wil tegenover die man staan met gelijke wapens.

— Dat zul je nooit, Edward. Hij is een sluwe duivel, bedenk dat wel, riep Brand uit. Hij is een verraderlijke kerel, en hij zal het wel zo weten aan te leggen, dat je niet levend zijn huis verlaat.

— Ik zal mijn maatregelen nemen. Ik wil niet, versta je me? Ik wil niet, dat men later kan zeggen, dat Raffles de man verraderlijk heeft neergeschoten, die zijn doodsvijand was. Men mag mij een dief noemen, nooit zal men mij sluipmoordenaar mogen noemen. Ik wil er niets meer over horen, Charles. Ik zal nog een paar dagen wachten, tot mijn wond zover genezen is, dat zij mij niet meer hindert in mijn bewegingen en dan zullen wij zien of er nog een rechtvaardigheid bestaat. Ik zal hem laten kiezen tussen het pistool en de degen.

— En als hij weigert met je te duelleren?

— Als er nog een sprankje eergevoel in hem is, dan zal hij niet weigeren.

— Maar denk je zo gemakkelijk zijn

huis binnen te komen? De bedienden zullen je niet eens toelaten.

— De bedienden? Wat heb ik met hen te maken? Denk je soms, dat ik van plan ben, overdag het huis binnen te gaan?

— Wat wil je dan?

— Wel, natuurlijk wil ik hem 's nachts overrompelen. Ik wil wel met de man duelleren, maar ik wil mij niet voor zijn plezier blootstellen aan het gevaar, dat zijn bedienden te hulp zullen komen en mij aan de politie over zullen leveren.

— 's Nachts zul je er helemaal niet kunnen binnendringen, Edward!

— Zo? En hoe is het ons dan een paar nachten geleden gelukt, de microfoon tot in het plafond van zijn werkkamer aan te brengen?

— Dat was heel iets anders. Het vertrek boven zijn werkkamer werd nooit of heel zelden gebruikt. Je zult nu zijn slaapkamer moeten binnendringen en die zal wel beter verdedigd zijn dan een vesting.

— Al was het de Tower, ik zal er binnenkomen, antwoordde Raffles op grimmige toon.

— Ik zie het al, zei Brand zuchtend, je plan staat vast; ik hoef natuurlijk geen moeite te doen, je er van af te brengen.

— Zij zou alleen maar verloren zijn, die moeite, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Wilson heeft mijn dood gezworen en als ieder mens heb ik het recht voor mijn leven te vechten, maar ik wil het doen als een eerlijk man en niet als een schurk. En daar blijft het bij.

In de loop van de dag ging Raffles verscheidene keren uit, nu eens in deze, dan weer in die vermomming, maar hij liet weinig los over het doel van zijn tochten, ofschoon Brand wel begreep, dat die in verband moesten staan met zijn voorgenomen plan.

Laat in de avond sloot Raffles zich een uur in zijn werkkamer op, en schreef daar een aantal brieven, die hij op een stapeltje op de rand van zijn bureau legde, en daarna bedekte met een blad papier, waarop hij met een

krachtige, lopende hand geschreven had:
— Allen verzenden ingeval ik heden om twaalf uur in de nacht niet zal zijn teruggekeerd.

Het was omstreeks half twaalf toen hij klaar was.

Hij stond op, rekte zich uit en liep toe op 'n prachtig gebeeldhouwde kast van zwaar palissanderhout, die zijn jachtgeweren en enig andere wapens bevatte.

Hij nam er twee duelleerdegens uit, mat ze zorgvuldig, zag dat ze allebei juist even lang waren en wikkelde de klingen in een zijden lap.

Vervolgens nam hij een pistolenkistje van een plank, opende het, keek beide pistolen zorgvuldig na en laadde de beide wapens, waarop hij ze weer in de doos legde, en deze sloot.

Hij nam de degens en het kistje onder de arm, verliet de werkkamer, na op de drempel nog even te hebben rondgekeken en richtte toen zijn schreden naar de rookkamer, waar hij Brand op dit uur wist te vinden.

Hij stapte 't vertrek binnen, en dadelijk sprong Brand, die in een sportijdschrift had zitten lezen, op, om hem tegemoet te lopen.

Maar hij deinsde, verblekend, dadelijk een paar stappen terug, toen hij zag wat Raffles bij zich droeg.

— Je bent dus toch van plan..., begon hij.

— Ja, Charles. Het zal vannacht zijn.

— Maar je was van plan eerst je wond te laten genezen! riep Brand uit.

— Het schrijnt nog maar weinig en zeker niet voldoende om mij te beletten naar behoren de degen te hanteren.

— Maar laat mij dan tenminste meegaan, drong Brand aan.

— Dat is volkomen overbodig, en het zou ook niet eerlijk zijn, antwoordde Raffles. Ik tref daar Wilson alleen en ongewapend in zijn huis aan, het is dus

niet meer dan billijk, dat ik mij in dezelfde omstandigheden bevind. En wie kan zeggen, dat je je niet door drift laat meeslepen en de kerel neerschiet.

— Dat laatste bezwaar snijdt tenminste hout, gromde Brand.

— Wij zullen er liefst zo weinig mogelijk over spreken, maar, natuurlijk moet ik rekening houden met de mogelijkheid, dat ik het onderspit moet delven. In dat geval kun je alles ten uitvoer brengen, wat ik je al lang geleden heb opgedragen, je vindt de brieven op de rand van mijn bureau.

Bleek van aandoening stak Brand de enige man, die hij ooit als zijn ware vriend beschouwd had, de hand toe, en zijn stem had een doffe klank gekregen, toen hij zei:

— Tot ziens, Edward! Kom spoedig terug en breng mij dan het bericht, dat die ellendeling zijn verdiende loon heeft ontvangen, en dat jij het was, die hem gestraft hebt.

Een ogenblik later had Raffles, de wapens verbergend, onder zijn lange overjas, het huis verlaten.

Henderson, de trouwe chauffeur, had van tevoren telefonisch zijn instructies gekregen, en de auto wachtte dan ook op enige afstand.

Raffles overtuigde zich ervan, dat hij niet bespied werd, en richtte zich daarna tot de reus, die onbeweeglijk achter het wiel zat, en zei zacht:

— Rijd mij tot aan het begin der Chapel-Street, James, en blijf daar op mijn terugkomst wachten: tot drie uur in de ochtend. Ben ik dan nog niet terug, dan rijd je dadelijk weer naar het huis in de Cromwell-Street terug.

De reus knikte.

Raffles stapte in de grote auto, die zich in beweging zette.

En op dat ogenblik wist de Grote Onbekende, dat hij een van de allergevaarlijkste avonturen van zijn hele leven tegemoet ging.

HOOFDSTUK III.

OOG IN OOG

Na een rit van ongeveer vijf kwartier stond de auto stil aan het begin van de Chapel-Street, waar het huis stond van de man, die sinds enige maanden het bevel voerde over het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan drie voorgaande leiders door Raffles ten onder waren gebracht.

Het was precies één uur in de nacht.

Raffles stapte uit, de degens onder de arm geklemd, evenals het pistolenkistje.

Hij deed het portier zacht dicht, en wendde zich tot Henderson met de woorden:

— Je hebt het goed onthouden? Je wacht tot drie uur en als ik dan nog niet terug ben, ga je direkt naar huis terug.

Henderson wierp een zwijgende blik op de voorwerpen, die hij maar al te goed kende, al waren ze ook ingepakt, en mompelde iets, dat voor een toestemmend antwoord kon doorgaan.

Raffles scheen een ogenblik te wijfelen, greep toen de hand van de chauffeur, drukte die met kracht en zei:

— Tot ziens.

Het volgende ogenblik was Raffles in een tamelijk duistere zijstraat verdwenen.

Hij was de zijstraat gauw door en volgde nu een brede laan, die evenwijdig liep met de Chapel-Street.

Ongeveer een halve kilometer verder sloeg hij een andere zijstraat in, die hem naar de laatstgenoemde straat

moest terug brengen, maar hij liep haar niet helemaal uit, doch hield stil aan de voet van een vrij hoge muur, die een binnenplaats afsloot, die bij een fabriek hoorde, die gebouwd was op de hoek van de beide straten.

Het was juist dezelfde plek, waar Raffles en Brand pas een paar dagen geleden hun gevaarlijke tocht naar het huis van Wilson waren begonnen, dwars over de daken heen.

Dit was toen heel goed gegaan, en Raffles was dan ook van plan, wanneer zich geen onvoorziene omstandigheden voordeden, dezelfde weg nogmaals te volgen.

Hij stond enige ogenblikken stil en luisterde.

Niets liet zich evenwel horen, uitgezonderd de eentonige voetstappen der patrouillerende politieagenten.

Men bevond zich hier in een deftige buurt, waar geen bus liep, noch die van een tram, en waar ook overdag heel weinig verkeer was.

En deze omstandigheid was voor Raffles erg gunstig, want hij zou genoodzaakt zijn opnieuw gebruik te maken van de vijf of zes brandtrappen, die tegen de blinde muur van de fabriek bevestigd waren, en met vijf portalen toegang gaven tot het inwendige van het grote gebouw.

Het was nu allereerst zaak over de muur te klauteren, maar dit kon voor een man als Raffles geen beletsel we-

zen.

Hij begon met de degens en het kistje met de pistolen met een paar riemen, zodanig op zijn rug te bevestigen, dat de voorwerpen hem in zijn bewegingen niet konden hinderen, en hij beide armen vrij had.

Vervolgens haalde hij van onder zijn mantel een stalen voorwerp te voorschijn, dat wel enigszins leek op een statief van een camera, die men gemakkelijk in elkaar kon schuiven, en die, eenmaal uit elkaar getrokken, met behulp van een zogenaamde bajonetsluiting onwrikbaar wordt vastgezet.

Hij zette deze stalen steun, na hem met een dun koordje aan zijn pols te hebben bevestigd, met het ene, puntige einde tussen de stenen, zette zijn voet op de kruk, die nu tegen de muur rustte en kon op deze manier de bovenkant van de muur bereiken, waar hij nu met de behendigheid van een acrobaat bovenop klom, waarop hij zich aan de andere kant van de muur liet vallen.

De hele klimpartij had nauwelijks twee minuten geduurd.

Volgens zijn gewoonte wachtte Raffles even, om zich ervan te overtuigen, dat het geklauter onopgemerkt had plaats gehad, en richtte daarop zijn schreden naar de onderste brandladder.

Gelukkig was de nacht heel donker, en daar Raffles zijn rok droeg, waarover hij een donkere mantel gegooid had, zou hij zeker niet zo gauw gezien worden.

Vlug als een haas, en zonder méér lawaai te maken dan een muisje, besteeg hij de brandtrappen.

Na de tweede kon hij al rustiger aandoen, want op die afstand kon men hem van de straat af zeker niet zien.

Nu en dan een blik naar beneden werpend, om zich te overtuigen, dat men hem niet had opgemerkt, klom hij ook de overige trappen op, totdat hij tenslotte op het platte dak van de fabriek stond.

Hij verloor geen tijd, maar trok zich direct zover terug, dat men hem nu van de straat af onmogelijk meer zou kunnen zien.

Hij maakte hier het statief van zijn

polos los, schoof het in elkaar en liet het in zijn zak glijden.

Vervolgens begon hij langzaam en voorzichtig het dak van de fabriek in zijn volle breedte over te steken.

Hij moest nu nog twee huizen passeren, waarna hij het enigszins lager liggende dak van het huis van Wilson in het oog kreeg.

Langzaam en zonder gerucht sloop hij dichterbij.

Zijn ogen, die ook in de duisternis hun scherpte niet verloren, keken aandachtig rond, en bijna een kwartier bleef hij op dezelfde plek staan.

Toen liet hij een kort, zacht lachje horen en mompelde voor zich heen:

— Zoets had ik wel verwacht: Wilson heeft de nodige maatregelen genomen.

Zoëven had Raffles, op nauwelijks een paar voeten afstands, een grijs geverfde dunne draad ontdekt, die over de hele lengte van het voor hem liggende bracht, dat iedereen die geen scherpe blik had, er onvermijdelijk met een of ander lichaamsdeel aan moest raken, bij iedere poging om van het aangrenzende dak op dat van Wilson te komen.

— Ik vermoed, dat de minste aanraking van die draad, al wordt zij niet eens opgemerkt door de man, die het veroorzaakt, daar beneden ergens een alarmsein doet overgaan. Nu, van deze veiligheidsinrichting zal Wilson in ieder geval geen plezier hebben, mompelde John Raffles.

Hij stapte voorzichtig over de verraderlijke draad heen en zette zijn weg over het dak voort, totdat hij dezelfde plek bereikte, waar Brand en hij enige dagen tevoren waren binnen gedrongen.

Weer luisterde hij aandachtig, maar niet het minste gerucht was te horen, het was wel zeker, dat men daar beneden in diepe rust verzonken en zich van geen gevaar bewust was.

Raffles kroop omzichtig tot vlak bij de rand van het dak en boog zich er voorzichtig over heen.

Hij kon bijna de hele Chapel-Street afzien, en heel in de verte zag hij een paar taxis passeren.

Zijn blik zocht even zijn eigen auto, maar hij kon de wagen niet vinden; waarschijnlijk had Henderson voorzichtigheidshalve de wagen in een zijstraat geparkeerd.

Raffles richtte zich weer een stukje op en wikkelde nu een korte touw ladder van zijde gevlochten en heel licht en sterk, van zijn middel los.

De ladder, waarvan de sporten bestonden uit dunne, maar hele sterke stalen staafjes, was nauwelijks twee en een halve meter lang, en aan het uiteinde voorzien van een sterke stalen haak.

Raffles bevestigde die haak aan de ijzeren steunstang van een schoorsteen, na zijn sterkte te hebben geprobeerd en daalde een paar sporten omlaag.

Zoals hij wel verwacht had, vond hij het zolderraam gesloten, en daar hij bang was, dat ook hier een of ander alarmsein zou zijn aangebracht, bleef er niets anders over dan een van de ruiten uit te snijden.

Terwijl hij zich met de linkerhand vasthield, sneed hij met een scherp, eigenaardig gevormd mes, in een ommezien de stopverf rondom een van de ruiten weg, drukte in het midden daarvan een krachtige zulger van gummi en kon aan dit handvat gemakkelijk de ruit uit de sponning lichten.

Hij deed dit alleen maar voor zover dit nodig was, om de ruit door de opening naar binnen te steken, waarna hij haar voorzichtig tegen de muur zette.

En terwijl hij daarbij het hoofd naar binnen stak, zag hij direkt, dat zijn voorzorgsmaatregelen niet overbodig waren geweest; aan weerskanten van het raam liep een draad van een alarminstallatie, en bij de minste poging om een van de beide helften van het raam te openen, zou Wilson zeker gewaarschuwd worden zijn.

— Dat is nummer twee, bromde Raffles zacht voor zich heen. Tot dusverre heeft de vent weinig succes van zijn trucs.

Raffles zette zijn voet op de vensterbank, en werkte zich door de nauwe opening in de uitgesneden ruit.

Hij bevond zich nu op de zolder, en daar hij de weg hier al kende, hoefde

hij niet te zoeken waar zich de plek bevond van de trap, die naar beneden liep.

Met de grootste voorzichtigheid en na zijn zaklantaarn te hebben aangeknipt, maar ze zo te hebben getemperd, dat zij maar een zwak schijnsel verspreidde, nauwelijks zo sterk als dat van een kaars, zette Raffles zijn tocht voort.

En hij had goed gedaan voorzichtig te lopen en licht te maken, want voor de derde keer, ditmaal vlak voor de trap, zag hij een draad, op ongeveer een voethoogte van de grond, dwars voor de trap gespannen.

— Nu, men kan niet zeggen, dat Wilson over één nacht ijs gaat. Het is duidelijk, dat hij bang is geworden. En deze keer werkte de veiligheidsdraad dubbel; de draad doet niet alleen dienst om een alarmschel te laten overgaan in zijn kamer, maar men kan er ook zijn nek over breken. Het mes snijdt dus aan twee kanten. Nu, ik hoop, dat dit de laatste hinderpaal van die aard op mijn weg zal zijn.

Deze verwachting van Raffles zou niet worden beschaamd, want hij kon nu de tweede verdieping bereiken, waar de slaapkamer van Wilson lag, zonder dat hij iets bijzonders op zijn weg ontmoette.

En nu was het moeilijkste gedeelte van zijn taak afgelopen.

Hij begreep heel goed, dat hij belist niet hoefde te proberen, de deur te openen, daar deze wel niet alleen op slot, maar ook stevig gegrendeld zou wezen.

Raffles wist echter ook, dat de slaapkamer, behalve twee ramen, nog een verbindingsdeur had; er waren dus nog wel andere wegen, om er binnen te dringen, al zou die verbindingsdeur natuurlijk ook op slot zijn.

Na enig beraad besloot Raffles, aan de raamkant binnen te dringen. Aan deze achterkant van het huis met openslaande glazen deuren op het balkon, liepen de ramen op een aangrenzend vertrek uit.

Het bleek Raffles al gauw, dat het niet moeilijk zou zijn, dit zijvertrek

binnen te dringen.

Wells waar bleek ook hier de gangdeur gesloten te zijn, maar zij was niet gegrendeld, dat bleek gauw, want er waren geen vijf minuten verlopen, of een van Raffles' fijne lopers had zijn plicht gedaan en het slot zonder enig gerucht geopend.

Raffles stapte binnen en sloot de deur weer achter zich.

Bij het zwakke schijnsel van zijn zaklantaarn kreeg hij gauw de verbindingsdeur in het oog, die naar de slaapkamer liep, maar hij dacht er niet aan, hier een poging te gaan wagen, omdat de deur beslist gegrendeld was en het doorzagen van de schoot Wilson onvermijdelijk wakker zou maken en wakker worden moest hij wel, maar niet ontijdig.

Raffles aarzelde dus niet, maar liep op de balkondeur toe, opende deze voorzichtig en ging naar buiten.

Onhoorbaar sloop hij naderbij en bereikte de balkondeur, die toegang gaf tot de kamer, waar zijn onverbiddelijke doodsvijand lag te slapen.

Daar gekomen, bukte hij zich en haalde uit een kleine leren tas met instrumenten, die zich in een wijde mantelzak bevond, een vlijmscherp gesneden mes.

Het was zijn plan, het onderste, kleine paneel uit de deur te snijden, wat niet het minste lawaai zou maken, terwijl het uitsnijden van het glas waar schijnlijk Wilson wakker zou doen schrikken, terwijl het bovendien vrij moeilijk was, wegens de grootte en zwaarte van de ruit.

Daar, waar het hout het dunst is, zette Raffles de punt van het mes in het paneel en begon door het hout te kerven, totdat hij voelde dat de punt van het mes er over de hele lengte doorheen drong.

Hij moest deze bewerking nog drie keer herhalen, alvorens hij het paneel aan alle vier kanten had losgewerkt.

Dit werk duurde ruim drie kwartier, omdat Raffles alle lawaai wilde vermijden, maar eindelijk kon hij dan toch het paneel behoedzaam naar zich toetrekken met behulp van een fretboortje, dat als handvat dienst deed.

De weg was vrij.

Raffles tastte voorzichtig door het gat en ontmoette de gladde oppervlakte van een fluwelen gordijn.

Hij schoof het voorzichtig opzij, na zijn revolver in de hand te hebben genomen en keek nu in een ruim vertrek, dat vaag verlicht werd door een kleine elektrische lamp.

Schuin tegenover het raam stond het grote bed, en Raffles keek recht in het gezicht van de man, die zijn dood gezworen had.

Met grote voorzichtigheid ontdeed Raffles zich eerst van zijn degens en pistoolkistje, en schoof deze door de gemaakte opening naar binnen.

Daarop wong hij zich zelf door het gat, steeds de revolver in de aanslag op Wilson gericht.

Hij tastte in zijn zak, nam er zijn zwart halfmasker uit, en bond het voor zijn gezicht.

Hij pakte de elektrische zaklantaarn in de linkerhand, knipte haar op volle kracht aan en stapte, de lichtstraal op het gezicht van Wilson houdend, met snelle schreden op het bed toe.

Op hetzelfde ogenblik werd Wilson wakker.

En dat hij geen gewoon man was, bleek al direkt, want in een onderdeel van een sekonde later tastte zijn hand onder zijn hoofdkussen.

Bliksemsnel was de overgang van slaap tot klaar bewustzijn geweest.

Maar ook klonk onmiddellijk de bevelende stem van Raffles, die siste:

— Handen weg of ik schiet.

Langzaam gleden de handen op het dek neer, en Wilson keek de onbekende indringer met wraakgierige blikken aan, terwijl de kleur van zijn gezicht week.

Toen fluisterde hij hees:

— Die stem...

— Kom, heb je mijn stem herkend? zei Raffles, terwijl hij met een ruk het masker van zijn gezicht trok. Dan zul je ook de trekken zien van een man, die hier gekomen is, om, wanneer het lot het wil, hier met je het laatste onderhoud te hebben.

— John Raffles! schreeuwde Wilson,

en even liep een rilling van bovennatuurlijke vrees over zijn gezicht, dat echter dadelijk daarop een uitdrukking van helse woede en wraakzucht ver-

toonde.

— Ja John Raffles en die dit huis niet meer zal verlaten, alvorens onze rekening is vereffend, Wilson!

HOOFDSTUK IV.

EEN STRIJD OM HET LEVEN

Met een vlugge beweging had Raffles de dunne draad doorgesneden, die waarschijnlijk, als de schakelaar neergedrukt werd, een bel in een van de bediendenvertrekken zou doen overgaan.

Daarna stak hij de linkerhand, na zijn lantaarn op een kleine tafel te hebben gezet, onder het hoofdkussen en trok er met een bliksemsnelle beweging de revolver onder uit, die hij in zijn zak liet glijden.

Steeds zijn eigen wapen gericht houdend op het hoofd van zijn tegenstander, liep hij naar de kleine tafel terug, trok er de la van open en nam er op de tast een tweede revolver uit, die dezelfde weg volgde als de eerste.

— Men kan wel zien, dat jij op alle eventualiteiten bent voorbereid, zei Raffles spottend.

— Je moet met de duivel in verbinding staan, riep Wilson woest. Hoe is het mogelijk, dat je hier bent binnengedrongen, zonder dat ik het merkte, ik, die lichter slaap dan een haas.

— Oplettendheid, Wilson, oplettendheid en niets anders. En dan nog een beetje oefening, antwoordde Raffles bedaard. Een beginnening zou minstens over twee van de drie draden gestruikeld zijn, maar John Raffles kent het klappen van de zweep, en is door dergelijke middelen niet te vangen!

Wilson keek Raffles een ogenblik zwijgend aan; angst, bewondering en haat wisselden elkaar op zijn gezicht af.

Eindelijk vroeg hij op schorre toon:

— En wat wil je nu van mij? Ben je gekomen om mij te vermoorden?

— Ik ben gekomen, Wilson, bezield met de vurige hoop, dat het mij mag lukken je de wereld uit te helpen, antwoordde Raffles koeltjes. Je zult moeten toegeven, dat dit niet hetzelfde is, want ik wil je een kans geven om het mij te doen.

— Een tweegevecht dus? riep Wilson uit, terwijl hij zich in zittende houding in bed oprichtte en Raffles met een ongelovige blik aanstaarde.

— Dat verrast je? antwoordde Raffles op minachtende toon. Je kunt je niet voorstellen, dat men een man als jij bent niet overhoop schiet, wanneer men er de macht toe heeft, en wanneer men zelf voortdurend in gevaar leeft, door jou of een van je handlangers verraderlijk naar de andere wereld te worden gezonden? Het is toch zo! Ik bied je een tweegevecht aan.

Maar Wilson liet een kort lachje horen en riep uit:

— Is dat ridderlijkheid? Denk je dat ik niet weet wie je bent? Denk je dat het mij onbekend is, dat je op vijftig ellen afstand een aas uit een kaart schiet, zesenvestig van de vijftig keer? Denk je dat ik niet weet, dat je meester bent op de degen, en dat zelfs de sterkste Italiaanse en Franse provoosten het niet tegen je kunnen opnemen? Een pracht aanbod, werkelijk. Je zou mij na tien minuten een kogel door de kop hebben gejaagd, of mij een degen door het hart hebben gestoken; je zou mij naar de letter van de wet niet vermoord hebben en toch zou je dat inderdaad gedaan hebben, want ik kan mij in dat opzicht althans niet met je meten.

Raffles had zwigend geluisterd en keek nu de schurk met verachterlijke blik aan.

Daarna zei hij schouderophalend:

— Ik ken je blijkbaar nog niet voldoende. Ik wist dat je wrede was, wreder dan een Chinees, dat heb ik zelf aan de lijve ondervonden, want nog brandt de wond van de gloeiende olle-druppels, die je op mijn blote borst deed vallen; ik wist ook dat je voor geen enkele misdaad terug schrikt, hoe afschuwelijk ook, maar wat ik niet wist, dat is dat het je ook nog ontbreekt aan persoonlijke moed.

Wilson werd vaalbleek van woede en een ogenblik scheen het, alsof hij zich op zijn vijand wilde storten.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, en zei met een valse lach:

— Je kunt over mij oordelen zoals je wilt, ik vecht niet met iemand die in het schieten en schermen ruimschoots boven mij staat. Trouwens mijn huis is

niet voorzien van de wapens, die wij nodig hebben.

— Dat dacht ik al, Erle Wilson, antwoordde Raffles uit de hoogte, en daarom had ik mij van tevoren van het nodige speeltuig voorzien; je kunt de degen en de pistoolkist daar op de grond zien liggen. Ik zie nu echter wel in, dat ik je bezwaarlijk kan dwingen tot een eerlijk tweegevecht. En toch moet het ons beiden duidelijk zijn, dat een van ons te veel is op deze wereld.

— Genoeg gepraat! riep Wilson uit. Maak er een eind aan. Ik ben in je macht. Als mijn uur geslagen heeft, dan zal ik mijn lot weten te dragen als een man; ik vraag alleen gelegenheid om mijn zaken te regelen.

— Ik ben geen beul! riep Raffles nijdig uit. Ik ben zelfs geen rechter. Wat je op je geweten hebt, moet je later zelf verantwoorden. Ik wil alleen mijn eigen leven beveiligen en daartoe heb ik, als ieder levend wezen, het volste recht. Je zou nog een paar dagen geleden geen ogenblik gearzeld hebben mij dood te folteren, nietwaar?

— Geen sekonde! riep Wilson woest.

— Dat is althans oprecht, antwoordde Raffles. Welnu, leer voor leer, ik zweer je, dat ik je in de toekomst niet zal sparen, wanneer de omstandigheden ons nogmaals tegenover elkaar zullen plaatsen, reken dan maar, dat je laatste uur geslagen heeft. Tot dusverre ben je door list aan de politie ontsnapt, maar eens zal er een dag komen, waarop zij aan je identiteit niet kan twijfelen, en dan mag de aardse gerechtigheid je vonnis vellen; ik ben ervan overtuigd, dat er in je verleden geheimen schullen, die, als ze eenmaal opgehelderd zijn, je zullen dwingen je hoofd door de strop te steken.

Na deze woorden bleef het enige ogenblikken stil in de slaapkamer van de misdadiger.

Wilson scheen na te denken over wat Raffles gezegd had, en deze, die de schurk niet vertrouwde, hield hem nauwlettend in het oog.

Wilson hield de blik neergeslagen, zodat Raffles niet zien kon wat er in hem omging.

Eindelijk hief de schurk het hoofd op en zei op afgemeten toon:

— Ik beaam alles wat je daar zegt en ik wil wel vertellen, dat ik van mijn kant tegenover jou juist op dezelfde manier zal optreden, verondersteld natuurlijk, dat ik deze nacht overleef.

— Je overleeft hem, ellendeling, riep Raffles met fonkelende ogen uit. Je weigert immers met mij te vechten. En ik herhaal, dat ik geen moordenaar ben, dat ik je niet in koelen bloede zal vermoorden.

— Ik wil wel met je vechten, antwoordde de Meester bedaard, zonder echter Raffles aan te zien.

— Wat zeg je daar?

— Ik wil met je vechten, maar ik wil, dat de kansen volkomen gelijk zullen zijn, en daartegen zul je wel geen bezwaren opperen; men noemt je uiteindelijk de gentleman onder de avonturiers.

— En op die titel ben ik trots. Een gentleman ben ik en ik hoop het te blijven, antwoordde Raffles met stemverheffing. Je wilt dus een strijd, waarbij de kansen gelijk staan. Moet ik verwachten, dat je mij zult voorstellen uiterlijk gelijke pillen, waarvan er een onschadelijk, de ander vergiftigd is, en binnen enkele sekonden de dood brengt? Wil je ons soms tezamen opsluiten in een klein vertrekje, met een brilslang, een moerasadder, een schorpioen, of een ander giftig reptiel en dan afwachten wie het eerst door het monster zal worden gebeten? Wil je op de degen vechten, en mij met een ponjaard wapenen?

— Niets van dat alles; ik wens een Mexikaans duel.

— Op de revolver?

— Op het mes.

Raffles gaf niet direkt antwoord.

Hij kende de bepalingen van deze vreselijke tweegevechten, die meermalen, ook nu nog, in Mexico worden gehouden, ofschoon zij bij de wet streng verboden zijn. De beide tegenstanders, hun dolkmes als wapen gebruikend, worden opgesloten in een volmaakt donkere kamer en hier moeten zij proberen elkaar op de tast een dodelijke stoot toe te brengen.

Alleen sterke zenuwen zijn bestand tegen de verschrikkingen bij deze bloedige gevechten.

Slechts één ogenblik aarzelde Raffles.

Hij probeerde op het gezicht van zijn doodsvijand te lezen, wat er in hem omging, maar hij zag niets anders dan wraakzucht, haat en bloeddorst en de nieuwsgierigheid naar zijn antwoord.

En toen antwoordde hij rustig:

— Ik neem het aan.

— Zo mag ik het horen, riep Wilson uit. Op deze manier althans zijn de kansen ongeveer gelijk. Sta mij toe, dat ik mij aankleed.

— Dat kun je doen, maar haast je, want ik heb nog maar een half uur tijd, antwoordde Raffles, die op zijn horloge had gekeken en zag, dat het al bijna half drie was.

Wilson liet zich uit het bed glijden en trok snel zijn bovenkleden over zijn pyjama aan.

Raffles sloeg hem zwijgend gade en ondanks zichzelf bewonderde hij de katachtige, lenige bewegingen van zijn vijand, die op drukke beoefening van sport en op lichaamskracht wezen.

Hij bestudeerde het nog steeds bleke gezicht met de roofdier-uitdrukking en het merkwaardig lage voorhoofd, vol rimpels, de sterke ogen en de vooruitstekende jukbeenderen, die schenen te wijzen op een Aziatische bloedmenging.

Toen Wilson zich had aangekleed, wendde hij zich tot Raffles, die hem geen sekonde uit het oog had verloren, uit angst voor een of andere verraderlijke zet, en zei:

— Dit vertrek eigent zich slecht voor wat wij te doen hebben. Wil je mij volgen naar de kamer, die daar beter voor geschikt is en waar ik ook de nodige wapens heb?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— De plek is mij onverschillig. Als het lot wil, dat ik sterf, heb ik niet meer grond nodig, dan de lengte van mijn lichaam bedraagt.

— Wees dan zo goed, mij te volgen.

— Dat zal ik. Dacht je soms, dat ik zou toestaan, dat je achter mij zou lopen? Ga voor.

En terwijl hij de schurk met de revolver in bedwang hield, volgde hij hem de slaapkamer uit, nadat Wilson de sleutel in het slot had omgedraaid en de grendels had terug geschoven.

Het huis bleek heel groot te zijn, want de beide mannen moesten, bijge-licht door het schijnsel van Raffles' lantaarn, verscheidene gangen door, trappen op en trappen af en Raffles vroeg zich al af, waarvoor deze nachtelijke wandeling diende, en of Wilson hem geen valstrik spande, toen deze eindelijk stil stond voor de deur van een kamer, die blijkbaar in een weinig gebruikte zijvleugel van het huis op de derde verdieping lag.

Hij opende deze deur en de beide mannen stapten naar binnen.

Raffles stond in een vertrek, ongeveer zes meter in het vierkant, en dat weelderig, maar schaars gemeubileerd was.

Aan de muren hingen een paar mooie schilderijen. De parketvloer was in het midden met een Perzisch tapijt bedekt en verder stonden er enige stoelen, een notenhouten tafel en een rustbank, ook met een Perzisch kleed bedekt.

Het vertrek had maar twee deuren en aan de zoldering hing een elektrische kroon.

Raffles had onmiddellijk de schakelaar van het licht omgedraaid, om zich te vergewissen, waar zijn vijand hem gebracht had.

Hij kon echter beslist niets bijzonders aan het vertrek ontdekken, behalve dan misschien, dat het brede, maar lage venster biezonder hoog van de vloer was aangebracht, minstens anderhalve meter.

Op dit ogenblik was het gesloten met bruin veloursen gordijnen, die men dicht kon trekken.

Aan een van de muren hing een klein wapenrek en Wilson liep er dadelijk op toe, nam er twee volkomen gelijkvormige dolken af, waarvan hij er een, met een zonderlinge glimlach op zijn gezicht, aan Raffles toereikte.

Deze bekeek het wapen nauwkeurig en overtuigde zich allereerst, dat het volkomen bruikbaar was en geen ver-

borgen breuken vertoonde.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende, om hem te overtuigen, dat het wapen zeker niet gemakkelijk te haalteren viel, maar dat het volkomen geschikt was voor het doel.

Trouwens, de beide tegenstanders stonden in dit opzicht gelijk.

Nu pas liet Raffles zijn revolver in zijn rechterzak glijden en ging bij de schakelaar van het elektrische licht staan. Op dat ogenblik echter bedacht hij zich en zei:

— Ik zou bijna vergeten, de deuren op slot te draaien. Dat zou mij misschien slecht bekomen zijn. Wie weet, welke geheimen dit huis bewaart. Je zou mij wel eens plotseling in de steek kunnen laten en mij opsluiten en dan zou mijn lot niet twijfelachtig zijn.

Na deze woorden sloot hij achtereenvolgens de beide deuren, nam de sleutels uit de sloten en wilde deze in zijn zak steken, toen Wilson met een grijns-lach zei:

— Een ogenblik, John Raffles. Alles wel beschouwd, zou ik nu het volste recht hebben, om een opmerking in dezelfde geest te maken. Als jij de sleutels hebt, zou je wel eens, als ik erin slaag je te verwonden, afscheid van mij kunnen nemen.

Raffles keek de ellendeling minachtend aan, maar hij haalde de sleutels weer te voorschijn en gooide ze allebei op de hoge lambriserings, die op een paar decimeter van de zoldering, langs de vier muren liep, en waarop hier en daar een paar Japanse vazen stonden.

— Nu zul je toch zeker wel tevreden zijn, zei hij spottend, want zelfs al klom ik op een stoel, dan zou ik nog net bij de sleutels kunnen reiken, verondersteld, dat je er mij de tijd toe liet. Klaar?

— Ik ben klaar.

— Ga daar dan in die hoek daar staan. Ik draai het licht uit.

Wilson gehoorzaamde en toen hij de hoek bereikt had, draaide Raffles de schakelaar van het elektrische licht om.

De overgang van helder licht tot tastbare duisternis was zo plotseling en zo groot, dat geen van de beide mannen

aanvankelijk iets kon zien, en onbeweeglijk op dezelfde plek bleven staan.

Langzamerhand wendden de ogen van Raffles zich aan de duisternis, maar hij kon ook nu niets anders onderscheiden dan de plek, waar het hoge raam moest zijn en die een beetje lichter was dan de rest.

Raffles omkleemde de dolk, terwijl hij zijn hart in zijn borst voelde kloppen.

Hij was een stoutmoedig, dapper man, die nog nooit voor enig gevaar was terug gedeinsd, maar dit gevecht, met die duivelse vijand, wiens gemeenheid hij kende, eiste alles van zijn zenuwen.

De duisternis scheen vol vreselijke gevaren, die van alle kanten op hem loerden en die hem dreigden te bespringen, voor hij gelegenheid zou hebben zich te verweren.

Hij stond een beetje voorover gebogen, met de linkerhand steunend tegen de muur, waar de schakelaar zich bevond.

Onbeweeglijk luisterde hij, opdat geen enkele beweging van zijn tegenstander hem zou ontgaan.

En toen hoorde hij, hoe de ander zich voorzichtig, en probeerend in het geheel geen lawaai te maken, ontdeed van zijn leren mullen, die hij aangeschoten had.

Enkele sekonden was het doodstil in het vertrek.

Toen hoorde Raffles het zachte schuren van een stoelpoot over de houten parketvloer: Wilson was op weg naar hem toe en had in de tastbare duisternis even een stoel aangeraakt.

Toen bukte Raffles zich en het volgende ogenblik kroop hij op handen en voeten als een kat in de richting van het gedruis, dat hij net gehoord had.

Hij stootte nu ergens tegen aan en ontdekte dat het de poot van de tafel was.

Onbeweeglijk bleef hij in die houding, op de knieën en op de hand gesteund, die de dolk omvat hield, terwijl de linkerhand de tafelpoot omknelde.

Een paar tellen later voelde hij een lichte, haast onmerkbaar schok in de hand, Wilson had dus ook de tafel bereikt.

Bijna op datzelfde ogenblik trilde de tafel krachtig...

En over de lippen van Wilson kwam een sissende, onderdrukte vloek.

Hij had gedacht zijn doodsvijand voor zich te zien en had met alle kracht die in hem was, toegestoten.

Zijn dolk had echter het ledige getroffen, en de punt was met geweld, door het kleed heen, in het hout gedrongen.

Bliksemsnel was Raffles overeind. Zijn linkerhand tastte in de duisternis en ontmoette daar een uitgestrekte arm. Hij bracht de rechterarm achteruit, ter hoogte van zijn heupen en stootte toe...

Een afschuwelijke vloek antwoordde hem, toen kwam er een kreet van pijn, toen schokte de tafel weer een paar keer heftig, Wilson rukte zijn dolk uit het hout...

Raffles begreep, dat hij zijn tegenstander had getroffen, maar niet dodelijk.

En alsof een onzichtbare macht hen naar elkaar dreef, zo hielden de beide mannen elkaar, voor dat zij er op verdacht waren, plotseling vast.

Met een gebrul als van een wild dier hief Wilson weer zijn moordwapen op en probeerde het Raffles in de rug te stoten.

Maar juist maakte deze een beweging, om zijn tegenstander van de grond te lichten en neer te gooien en voor de tweede keer drong de dolk van Wilson in het tafelblad, maar nu met zo'n geweldige kracht, dat hij het wapen blijkbaar niet meer kon terugtrekken.

Hij rukte woedend aan het gevest, en trok de tafel om...

Raffles hoorde met een scherpe knap de kling afbreken en hij dacht dat het pleit al beslist was.

Hij tastte naar de keel van zijn vijand, hief de dolk op en riep:

— Dit is je eind, schurk!

— Nog niet, John Raffles! glde Wilson, en met een uiterste krachtsinspanning bevrijdde hij zich uit de greep van de Grote Onbekende.

Raffles hoorde een honend gelach, dadelijk daarop gevolgd door een geluid

dat leek op het snel open en weer dicht
gaan van een schuifdeur.

Toen was het even doodstil.

En toen ving er een zacht schurend,
metaalachtig geluid aan, waarvan Raf-

fles zich de betekenis aanvankelijk be-
slist niet kon voorstellen, maar dat
hem met een onverklaarbare schrik ver-
vulde.

HOOFDSTUK V.

DE VROUW IN HET SPEL

Raffles wilde tot iedere prijs zekerheid hebben.

Op de tast, hijgend, meer door de opwinding nog dan door het gevecht zelf, zich nu en dan stotend aan een stoel en aan de omgevallen tafel, die hij door een onverklaarbare oorzaak voelde bewegen, bereikte hij een van de wanden en toen hij er zijn hand tastend langs liet glijden, vond hij na een paar tellen de deur en daarnaast de schakelaar van het elektrische licht.

Hij draaide de schakelaar om en op hetzelfde ogenblik was het vertrek helder verlicht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, als iemand die uit een boze droom ontwaakt. Nu kon hij weer zien, en durfde hij ieder gevaar onder de ogen blikken.

Maar toen viel zijn oog direkt op de tafel, die ongeveer in het midden van het vertrek was omgevallen en hij slaakte een kreet van verwondering: de tafel bewoog.

En, plotseling het kleed en twee van de stoelen met zich meetrekkend in haar val, verdween de zware tafel in de grond.

De parketvloer was nu helemaal onbedekt en in het midden daarvan bespeurde hij een eigenaardig gevormde opening, die langzaam maar gestadig groter werd.

Het leek precies op wat de fotografen een sectorensluiter noemen, dat wil zeggen, een uit verscheidene lamellen van het dunste staal bestaand toestel, waarvan de segmenten snel of langzaam, naar verkiezing, tegen en over elkaar kunnen schuiven en zodoende de lens van het licht afsluiten, gedurende kortere of langere tijd.

Deze segmenten lijken veel op de maan in het laatste kwartier, waarvan de helft zou zijn afgesneden en zij passen heel nauwkeurig tegen elkaar, wanneer zij gesloten zijn.

En hier, in deze parketvloer, bleek een reusachtige sectorensluiter te zit-

ten, bestaande uit vier segmenten, die nu langzaam, maar onverbiddelijk uit elkaar weken, onder een zacht, rommelend geluid, alsof er ergens in de verte goedgesmeerde tandwielen over elkaar liepen.

En nu zag Raffles ook duidelijk, dat de vier segmenten van de vloer langzaam wegdraaiden onder de vier muren, en hij voelde, dat hij op de plek, waar hij stond, langzaam maar onweerstaanbaar meeschoof.

En een ogenblik later al werd hij zacht en zonder dat het hem enigszins pijn deed, door het wegschuivende vloergedeelte tegen de muur gedrongen, zodat hij wel genoodzaakt was, zijn voeten te verzetten.

Raffles berekende dat hij dit nog ongeveer twintig keer zou kunnen doen en dan zou het gat in de vloer zo groot zijn geworden, dat er geen ruimte meer zijn zou voor zijn voeten, en dat hij onvermijdelijk omlaag zou storten in het duistere gat, dat hij nu langzamerhand groter zag worden.

Hij rukte aan de deur maar het was vruchteloos. Hij zelf had haar net afgesloten. Daarop haalde hij zijn bos lopers te voorschijn en 't duurde maar een paar tellen, of hij had het slot geforceerd, maar zelfs toen kon hij de deur nog niet openen en hij begreep, dat zij van buiten versperd was.

Een duffe lucht steeg uit het gat op, en nu herinnerde Raffles zich met schrik, dat hij een plonsend geluid had gehoord, even nadat de tafel in de vloer verdwenen was.

Een vreselijke dood wachtte hem dus, want hij zou zeker in een diepe put vallen, gevuld met modderig water, waaruit geen ontkomen mogelijk zou zijn.

Dit huis bleek dus onverwachte geheimen te bevatten, die bij niemand bekend schenen te zijn, dan bij Wilson en misschien de meest vertrouwde van zijn trawanten.

Raffles liep snel om de opening in de vloer heen en trok het gordijn open.

En nu zag hij dat de vensters van duimdikke, dicht naast elkaar geplaatste tralies voorzien waren.

Toch moest hij, ten koste van alles

proberen het raam te bereiken en zich daar op de een of andere manier staande te houden, om te proberen een paar van de tralies door te zagen, met een van de instrumenten, die hij nog bij zich droeg.

Maar er was absoluut geen vensterbank aan het raam te bespeuren, geen duimbreedte om er de voet op te kunnen plaatsen.

Raffles wendde zich weer om en zag dat het gat nu zo groot was geworden, dat de vier hoeken van de ruitvormige opening al niet meer te zien waren, maar onder het midden van de vier muren waren verdwenen.

Er bevond zich dus alleen in de vier hoeken van het vertrek nog een gedeelte van de vloer, doch ook deze verdween langzaam, maar met schrikwekkende zekerheid.

Raffles moest springen, om van het ene stuk op het andere te komen en de deur weer te bereiken, waar nog net genoeg plaats was, om er te kunnen neerhurken.

Hij wilde tot het laatste ogenblik voor zijn leven vechten en probeerde een van de panelen uit de deur te snijden.

Maar spoedig zag hij in, dat hij daar de tijd niet meer zou voor hebben. Hij moest achteruit gaan, daar de vloer steeds verder onder de kamerwand verdween en de deur onbereikbaar voor hem werd.

Maar juist toen Raffles een wanhopig besluit nam en in de gapende, kwalijk riekende put wilde springen, hoorde hij tot zijn verbazing plotseling een stem, die zei:

— Druk op de knop daar, in het lijstwerk in de hoek. Vlwg, of u bent verloren.

Het was een vrouwestem en zij kwam ergens van boven uit de kamer.

Raffles keek in de richting vanwaar de stem kwam en nu zag hij, dat het paneel van een klein schilderij opzij was geschoven.

In de op deze manier gevormde opening was het doodsbleke gezicht zichtbaar van een jonge, knappe vrouw, die nu en dan schuw achter zich keek,

waarschijnlijk uit vrees, dat zij zou worden overvallen.

— Druk op de knop. U zult een vreselijke dood sterven als u niet voortmaakt.

Nu bedacht Raffles zich niet langer. Hij nam een geweldige sprong, die hem over de opening in de vloer heenbracht en belandde op een driehoekig stuk van de vloer, dat nog niet verdwenen was en nauwelijks een meter oppervlakte had.

Terwijl hij zijn voeten onder zich voelde wegtrekken, zocht hij naar de knop en vond die gauw, verborgen in een gedeelte van de lambrisering.

Hij drukte er op en op hetzelfde ogenblik hielden de bewegingen van de vloer op. Nog een paar sekonden en hij begon weer te bewegen, maar nu in tegenovergestelde richting.

De bleke vrouw achter het kleine luikje keek angstig toe en Raffles hoorde haar een zucht van verlichting slaken, toen tenslotte de vloer zich weer helemaal gesloten had, en er van de opening niets anders te zien was dan een hele fijne, bijna onmerkbaar naad van onregelmatige vorm.

De onbekende vrouw had nogmaals een blik achter zich geworpen en zei nu zacht:

— De geheime deur, waardoor Wilson verdwenen is, bevindt zich in die wand, daarginds, onder de lambrisering. Daar bij die grote krul in het beeldhouwwerk zult u een kleine koperen stift vinden. Druk die naar rechts en de deur gaat open. Maar haast u! Hij kan terugkomen en hij zal mij vermoorden, als hij merkt, dat ik u geholpen heb.

— Ik vertrek niet, mevrouw, of ik moet mij overtuigd hebben, dat u in veiligheid bent. Zeg mij, hoe komt u hier, wie bent u?

— Ik woon hier zo lang als hij zelf, John Raffles.

— U kent mij? vroeg de Grote Onbekende verrast.

— Ja, ik heb herhaaldelijk over u gehoord. En vannacht heb ik een gedeelte afgeluisterd van het gesprek, dat u met Wilson hebt gevoerd. Ik ben in zijn macht. Ik ben zwak als een riet in

zijn handen. Maar haast u nu, haast u.

Raffles talmde niet langer, maar liep op de lambrisering toe.

Hij had vlug de kleine koperen stift gevonden, drukte die naar rechts, en direkt schoof een zeer smalle, lage deur opzij, die uitstekend verborgen was geweest in de manshoge, eiken lambrisering.

Raffles begreep nu ook direkt, wat het doel was geweest van de schurkachtige Wilson, toen hij hem naar dit vertrek lokte.

Hij had gehoopt hem ongedeerd voorbij te komen, zonder geraakt te worden, de geheime deur te bereiken, en dan Raffles aan zijn vreselijk lot prijs te geven.

Raffles stapte vlug naar buiten en stond nu in een nauwe gang, die bleek uit te lopen op de corridor, waarop de zware eiken deur van het noodlottige vertrek uitkwam.

En bij het vlug langs lopen zag Raffles, dat deze deur nu versperd was met drie duimdikke onwrikbaar bevestigde stalen bouten.

Hij liep echter verder, op de openstaande deur toe van het aangrenzend vertrek, waar hij begreep, dat de bleke vrouw net was binnengekomen, die hem nog juist op het laatste ogenblik door haar waarschuwing het leven had gered.

En hij bereikte de deur juist, toen de vrouw aanstalten maakte, het vertrek te verlaten.

Raffles hield haar met een gebaar tegen, toen zij een beweging van schrik maakte en scheen te willen vluchten. Hij dwong haar het vertrek weer binnen te gaan, waarvan hij de deur sloot.

Hij zag dat de vrouw heel knap was, of dit althans geweest moest zijn, want een bitter lijden scheen haar trekken te hebben verstrakt en haar de dodelijke bleekheid te hebben verleend, die Raffles direkt zo getroffen had.

Het was duidelijk te zien, dat zij door het ongewone gerucht in het huis was wakker geworden en dadelijk opgestaan was.

En daar stond zij nu, handenwringend, in het midden van de kamer,

blijkbaar doodsbang en fluisterde Raffles toe:

— Wat wacht u? Waarom vertrekt u niet direkt? Weet u dan niet, dat uw leven hier geen ogenblik zeker is?

— 't Is mogelijk, mevrouw, ofschoon ik er niet volkomen van overtuigd ben, want ik ben nu op mijn hoede, antwoordde Raffles kalm. Ik zou een lafaard zijn, ik zou mijzelf niet zijn, als ik vertrok, zonder dat ik er mij van overtuigd had, dat die schurk u niet zal laten boeten voor wat u voor mij deed. Laat ik u daarvoor mogen danken.

Hij had een van de kleine, witte handen gegrepen, die nu slap neerhingen langs het lichaam van de vrouw en drukte er eerbiedig een kus op.

— Wilt u mij uw naam niet zeggen?

— Ik heet Ella Manoury.

— Bent u de vrouw van die man?

— Hij zou mij zeker niet als zijn vrouw aan fatsoenlijke lieden kunnen voorstellen, antwoordde Ella Manoury op bittere toon. Waarom zou ik er een geheim van maken? Ik ben alleen zijn minnares.

— En u zegt, dat u in zijn macht bent?

— Volkomen.

— Maar waarom verraadt u hem dan niet? Waarom blijft u bij deze duivel in mensengedaante?

— Omdat ik niet anders kan.

— U kunt niet anders?

— Nee, als u alles wist zoudt u hierover niet zo verbaasd zijn. Die man heeft mij op allerlei manieren in zijn macht. Er is in mijn leven een zwarte plek; ik heb een man gedood, maar ik zweer u dat ik het deed uit noodweer, uit zelfbehoud. Het leek echter op een moord en nu de getuigen overleden zijn, behalve juist Wilson, kan hij mij in het verderf storten, als hij dit geheim openbaar maakt.

— Dat is vreselijk, mompelde Raffles zacht. En toch geef ik u de raad die man te verlaten, wat er ook mag gebeuren.

— Ik kan het niet, zeg ik u, riep de vrouw op smartelijke toon. Ik ben door de sterkste banden, die er bestaan, aan hem verbonden. De banden van de misdaad. Elens heb ik die man hartstoechte-

lijk lief gehad, vele jaren geleden, toen ik nog niet wist wie hij was, en alleen zijn karaktersterkte, zijn schranderheid en moed bewonderde, niet wetend waarvoor hij die eigenschappen gebruikt, die iedere waarachtige vrouw in een man steeds bewondert.

— Ik begrijp het nu. Hij heeft u meegesleept in het verderf. Hij heeft u in zijn misdadige leven meegesleurd.

— Het gebeurde langzaam, heel langzaam. Eerst begreep ik het niet en toen ik het begreep, was het te laat. Ik was zijn slavin. Ik deed alles wat hij wilde, ik diende hem blindelings. Maar toen begon ik, in de loop van de jaren, het goede inzicht te krijgen in zijn karakter, heerszuchtig, wreed, wraakzuchtig en toen ik hoorde van zijn eerste afschuwelijke misdaad, toen er bloed aan zijn vingers kleefde, toen dacht ik te sterven, ik wilde hem verlaten, maar ik kon al niet meer. Hij wist mij aan zich te onderwerpen. Ik was laf en durfde mijn lot niet onder de ogen zien, als hij mijn geheim zou verraden, en ik bleef bij hem.

— Luister, mevrouw. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik de mensen naar hun uiterlijk weet te beoordelen. U bent geen geboren misdadigster. Ik bezweer u, die man te verlaten en een nieuw leven te beginnen. U kunt het nog, het is nog niet te laat. Verlaat met mij dit vreselijke huis, dit moordhol en ik beloof u, dat u binnen een paar maanden alleen nog de herinnering zal hebben aan dit leven van misdaad en moord, waarin u tegen uw zin betrokken bent geworden.

De vrouw scheen in een hevige tweestrijd te staan en brandende tranen gleden langzaam over de bleke wangen.

Toen zij echter niet antwoordde, deed Raffles een stap terug en vroeg fluisterend, nu zelf verblekend:

— U vertrouwt mij niet? Maar wat vraag ik, het spreekt toch vanzelf. Hoe kan ik, John Raffles, de zedemeester uithangen. Ik ben toch zelf een dief, een inbreker!

Maar de vrouw legde haastig de hand op zijn arm en zei:

— Zeg geen kwaad van uzelf. Ik weet

wie u bent en wat u doet. Ik weet waarom u steelt en dat er tijden zijn, dat uzelf ternauwernood beschikt over het nodige geld, daar u alles hebt weggegeven, bij honderdduizenden. Ik vertrouw u, John Raffles.

— Volg mij dan. Aarzel niet langer.

— Maar hij zal mij terug vinden. Zijn wraak zal verschrikkelijk zijn.

— Hij zal u niet terug vinden, dat verzeker ik u en ik zal de strijd met

die man voortzetten, tot hij voorgoed het onderspit gedolven heeft, hij of ik.

— Maar u hebt zijn huis zelfs nog niet verlaten, riep Ella wanhopig uit.

— Wat zou dat? U kent dit oude huis en u zult als gids fungeren. Kleed u gauw aan. Ik zal voor uw deur de wacht houden, opdat u niets kan gebeuren en als de schurk zich vertoont, dan aarzel ik niet, maar leg hem neer.

HOOFDSTUK VI.

EEN NIEUW LEVEN TEGEMOET

Nog scheen Ella Manoury een ogenblik te aarzelen, maar plotseling nam zij de beide handen van Raffles in de hare en riep hartstochtelijk uit:

— Nu dan, ik wil het proberen, laat maar komen wat komen moet. Ik wil uit deze hel weg, waarin hij mij al te lang heeft opgesloten. Ik vertrouw mij aan u toe. Breng mij weg, ver weg. Wanneer wij eenmaal dit huis uit zijn, dan is misschien het gevaar bezworen, ofschoon ik weet, dat hij overal zijn spionnen heeft en dat hij mij gauw weer in zijn macht zal hebben, wanneer een van die leden mij ontdekt.

— Daarvoor hoeft u niet bang te zijn de eerste tijd, zei Raffles zacht fluis-terend en met een flauwe glimlach op de lippen. Ik zal uw uiterlijk wel zodanig weten te veranderen, dat zelfs Wilson u niet zal herkennen. En kom nu gauw mee. Wij moeten voortmaken.

Hij voerde de vrouw buiten het vertrek, na zich te hebben overtuigd, dat er niemand in de gang was.

De slaapkamer van de ongelukkige vrouw, die in deze afgelegen vleugel van het oude huis geruime tijd scheen te hebben gewoond, zonder dat iemand van de bandieten het vermoedde, bleek in dezelfde gang te liggen. En hierdoor was het te verklaren, dat zij direkt gewekt was door het gerucht van de stemmen van de beide doodsvijanden.

Raffles liet er haar echter niet binnentreden, dan nadat hij zich met de

revolver in de hand overtuigd had, dat er ook in deze kamer niemand verborgen was, evenmin als op het kleine balkon, waarop een van de ramen uitkwam.

En daarna ging hij op post voor de deur staan en wachtte.

In het grote, sombere huis klonk geen enkel geluid.

Raffles vroeg zich af, waar Wilson toch wel gebleven kon zijn. Het waarschijnlijkste was, dat hij op dit ogenblik de wond verzorgde, die Raffles hem met de dolk had toegebracht gedurende de afschuwelijke strijd in het donkere vertrek.

Maar daarna zou de ellendeling zich zeker willen overtuigen, of hij zijn slachtoffer inderdaad onschadelijk gemaakt had en wanneer hij zijn lijk niet terug zou vinden op de bodem van de diepe put vol modderig water, dan zou hij zeker niet rusten, voor hij Raffles had terug gevonden.

In ieder geval was het zeker, dat hij onkundig was gebleven van de tussenkomst van zijn minnares, anders zou het zeker niet zo stil zijn in het huis.

Het was echter een onheilspellende stilte, die mannen met minder sterke zenuwen, schrik en angst zou hebben ingeboezemd.

Raffles had Ella Manoury op het hart gedrukt, zich zoveel mogelijk te haasten en er waren dan ook geen vijf minuten verlopen, of hij hoorde de deur alweer zacht open gaan.

Hij zelf sloot de deur volkomen onhoorbaar en zei toen zo zacht, dat het nauwelijks te verstaan was:

— Breng me nu lange de kortste weg naar buiten. Ik ken deze weg helemaal niet en wij moeten ons haasten.

Zonder iets te antwoorden, greep de vrouw Raffles bij de rechterhand en voerde hem onhoorbaar met zich mee.

De beide vluchtenden volgden nu een aantal gangen, soms heel smal en bochtig, dan weer breed en kaarsrecht en geen ogenblik aarzelde de vrouw.

Eindelijk stond zij stil voor een grote, zware, gewelfde deur.

Zij bracht haar lippen bij het oor van Raffles en fluisterde:

— Dit is de deur, die de verbinding vormt met de oude vleugel met de vreselijke geheimen, die u nu kent. Zij is steeds gesloten. Ziet u misschien kans het slot te openen?

Raffles richtte het gedempte licht van zijn zaklantaarn op het slot van de zware, met ijzer beslagen deur en trok een bedenkelijk gezicht.

Het was een heel oud slot met een buitengewoon ingewikkeld mechanisme en er zou heel wat tijd verloren gaan met pogingen om het te openen.

Hij deelde zijn bevindingen aan de jonge vrouw mede en ging toen verder:

— Bestaat er dan geen direkte uitgang naar de straat in deze oude vleugel?

— Er is een deur geweest, maar Wilson heeft haar laten dichtmetseien.

— U was dus inderdaad zijn gevangene?

— Niets anders.

— Dan valt er niets aan te doen, mevrouw. Dan moet ik mijn krachten wel op dit slot beproeven. Wees zo goed, mijn lantaarn vast te houden, zodat ik mijn beide handen vrij heb.

De vrouw nam de zaklantaarn van hem over en nu pas zag Raffles, dat zij in de rechterhand, waarmee zij ook een kleine tas vasthield, een browning van klein kaliber geklemd hield.

En aan de vastberaden uitdrukking op haar gezicht, zag hij, dat zij zich tot het uiterste wilde verdedigen, voor het geval Wilson haar mocht willen dwin-

gen in dit vervloekte huis te blijven.

Raffles had zijn bos lopers te voor-schijn gehaald en begon nu met grote vaardigheid het slot te onderzoeken.

Het duurde bijna twintig minuten vóór hij er eindelijk in geslaagd was, het ouderwetse, weerbarstige slot te forceren.

Voorzichtig trok hij de deur naar zich toe en liet het licht van zijn lantaarn in de brede gang vallen, die door de deur werd afgesloten.

— Bent u nooit in het nieuwe gedeelte van het huis geweest?

— Alleen wanneer hij mij bij de een of andere onderneming nodig had.

— U mocht het huis dus wel eens verlaten?

— Ja, maar van die vrijheid heb ik nooit gebruik gemaakt, ik was veel te bang voor hem.

— Kent u hier goed de weg?

— Zeker. Wij hebben niets anders te doen dan deze gang helemaal uit te lopen. Wij zijn hier gelijkvloers. De gang maakt aan het einde een bocht en loopt daarna uit op de hall, waar de voordeur is.

— Kom dan snel mee.

Raffles duwde de zware deur verder open, die ondanks al zijn voorzorgen een piepend geluid maakte, toen zij op de hengsels draaide, waarna de tocht werd voortgezet.

Men hoorde niets anders dan de zachte voetstappen van de vrouw, want Raffles liep zo zacht, dat hij er evengoed niet had kunnen zijn, wat dat betreft.

Alvorens de hoek van de gang om te slaan, onderzocht Raffles zorgvuldig de gang, die op de hall uitliep en toen pas trok hij de vrouw met zich mee.

De vestibule bleek flauwtjes verlicht te zijn door een elektrische lamp in de vorm van een Arabische lantaarn met gekleurd glas, die aan een koperen ketting hing.

Raffles liep op de voordeur toe en schoof zacht de grendels terug, waarna hij ook de zware koperen ketting losmaakte.

Maar juist toen hij de sleutel in het nachtslot omdraaide, verlichtte een verblindende straal de ruime hall, en

bijna op hetzelfde ogenblik kraakte er een schot.

Raffles wendde zich bliksemsnel om, de ogen knipperend in het schelle licht en hij zag, hoe Ella Manoury onder het slaken van een zachte kreet, die als een snik klonk, vlak naast hem in elkaar zakte.

En van de gaanderij, die rondom de hall liep, klonk 'n lijdense stem:

— Dat is je verdiende loon, slet! Zo vergaat het iedereen, die mij verraadt en nu is het jouw beurt, John Raffles.

Raffles had zijn revolver getrokken, maar waar moest hij op vuren?

Het licht van de elektrische lamp, die die moordenaar droeg, verblindde hem en het was onmogelijk, een gedaante te bespeuren.

Hij vuurde op goed geluk, maar alleen een duivels lachje antwoordde.

— Naar de hel met jou, John Raffles! gilde Wilson, en Raffles, die beseftte dat hij een uitstekend doelwit opleverde, liet zijn gewapende arm zakken en onderwierp zich aan zijn noodlot.

Maar plotseling gebeurde er iets onverwachts.

Het schot ging niet af, maar in de plaats daarvan doofde het schelle licht plotseling uit. Rinkelend geluid van gebroken glas werd hoorbaar en Wilson slaakte een kreet van pijn en dolle woede.

En tenslotte viel er iets met luid gekraak naar beneden. Het was een zware stoel, die met dreunend geweld op het marmer van de hal verbrijzeld werd.

Een ogenblik later klonk Raffles een welbekende stem in de oren, de stem van de trouwe Henderson, die riep:

— Hier ben ik, mylord! Op de gaanderij. Ik heb de schurk het eerste wat onder mijn handen kwam, naar het hoofd gegooid en ik geloof, dat het raak was.

Raffles had zijn zaklantaarn op volle kracht doen opgloeien en hij richtte haar nu op de gaanderij.

En daar zag hij, helemaal rechts, de brave chauffeur tegen de balustrade leunend en hem met de blik zoekend.

Maar toen Raffles het licht van zijn lantaarn richtte naar de plek, waar hij

enkele sekonden geleden het felle licht had gezien, zag hij niets anders dan een gedeelte van de leuning, die totaal versplinterd was, daar waar de zware elkenhouten stoel er met kracht tegen aan was gevlogen.

Van Wilson echter was niets meer te ontdekken. Ofschoon het zeker was, dat de stoel hem geraakt had, al was het ook maar rakelings, zo had hij zich toch bijtijds in veiligheid kunnen brengen.

Raffles hoorde heel in de verte snelle voetstappen, daarop het dichtslaan van een deur en toen niets meer.

Henderson wilde de schurk achtervolgen, maar Raffles riep hem toe:

— Laat dat, James. Je kent dit afschuwelijke huis niet en je zou in een hinderlaag kunnen vallen. De kerel is ons voor ditmaal weer ontsnapt, dat moeten wij nu eenmaal als zeker aan nemen. Bij een volgende gelegenheid is het geluk misschien aan onze kant. Allereerst moeten wij ons met deze ongelukkige vrouw bezig houden.

Reeds had Raffles zich over Ella Manoury heengebogen, die doodsbleek met gesloten ogen op de grote, dikke vloermat lag uitgestrekt voor de deur.

Langzaam druppelde het bloed uit haar rechterborst.

Raffles maakte haastig de mantel los en constateerde dat de kogel de ongelukkige vrouw even onder de rechterborst in het lichaam was gedrongen.

En zeker zou het projectiel haar gedood hebben, wanneer de dikke bontmantel de kracht van de kogel niet aanzienlijk had gebroken.

Desondanks was de wond heel ernstig, en Raffles begreep, dat hij direkt handelend moest optreden, wilde de vrouw niet doodbloeden.

Juist toen hij zich weer oprichtte verscheen boven aan de trap een bediende met een onthutst gezicht, maar half gekleed en met een blaker in de bevende hand.

Waarschijnlijk had het geluid van het schot hem uit zijn slaap gewekt.

— Je hoeft niet bang te zijn, kom dadelijk hier. Hier sterft een mens als je ons niet behulpzaam bent, zei Raffles. Zijn hier verbandmiddelen in huis?

— Ik zal dadelijk mijn meester gaan wekken. Ik weet, dat hij een kistje met verbandmiddelen in zijn studeerkamer heeft.

— Je meester? riep Raffles nijdig. Man, je meester is het juist, die deze ongelukkige vrouw heeft neergeschoten.

— Maar dat is onmogelijk. Hoe kan dat? Wie is die dame dan? riep de bediende uit.

— Vraag niet zoveel en breng ons dadelijk naar de studeerkamer, beval Raffles kortaf.

De bediende rende de trap op en Raffles volgde hem op de voet.

De studeerkamer bleek een kleine kamer te zijn met maar een raam.

De bediende trad op een fijn bewerkte kast toe en opende deze. Maar Raffles die meer gehaast was, greep snel de blikken verbandtrommel, die er stond, en holde weer naar de hall, terwijl de

bediende achteraan kwam.

In een ommezien had Raffles nu de wonde gezuiverd en met een vaardige hand verbonden, zodat tenminste het onmiddellijke gevaar was geweken.

Nu wendde hij zich tot Henderson en zei zacht:

— Zij moet onmiddellijk vervoerd worden. Je hebt toch de auto bij de hand?

— Ja, mylord, antwoordde de chauffeur zo zacht, dat de bediende het niet kon verstaan.

Raffles bukte zich, tilde de zwaar gewonde vrouw behoedzaam van de grond en gaf Henderson een wenk, die snel de deur opende.

Raffles stapte naar buiten en op dat ogenblik sloeg Ella Manoury even de ogen op, keek Raffles aan en sloot ze weer, terwijl een glimlach snel als de weerlicht over haar bleke gezicht vloog.

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

Met de grootste voorzichtigheid werd de gewonde overgebracht naar 'n klein landhuis, onder de rook van Londen, dat sedert lang het eigendom was van Raffles, die het echter onder een andere naam gekocht had.

Maar alvorens weg te rijden, had Raffles telefonisch Brand met enkele woorden op de hoogte gebracht en hij wist nu dat de jongeman ongeveer tegelijkertijd als hijzelf bij het landhuis kon zijn, wanneer hij gebruik maakte van een van de snelle motoren, die in de garage van zijn huis in de Cromwellstreet stonden.

Raffles bleek echter toch nog de vlugste te zijn geweest, en hijzelf moest dus helemaal alleen de zwaargewonde vrouw het huis binnen en daarna de trap op dragen naar de eerste verdieping, waar een paar kleine logeerkamers lagen.

Ella Manoury werd op het bed neergelegd, waarna Raffles al zijn zorgen aan haar begon te wijden en dat mocht hij doen, want hij was een voortreffelijk arts, die veel van zijn vrije tijd besteedde aan de medische studie.

Hij liet Henderson alles brengen, wat hij nodig had, nam voorzichtig het verband af, peilde de wonde en merkte dat de kogel niet al te diep was doorgedrongen en dat hij hem betrekkelijk gemakkelijk zou kunnen verwijderen.

Hij ging direkt tot deze operatie over en nadat hij geslaagd was, werd het verband weer aangelegd. Tenslotte ging

Raffles een versterkende drank voor zijn patiënte klaarmaken.

Hij was hier nauwelijks mee begonnen of het geronk van een zware motor zei hem, dat Brand net was aangekomen.

Een ogenblik later kwam deze de keuken binnen, waar Raffles in zijn hemdsmouwen bezig was, zijn medicijnen klaar te maken, met behulp van de overvloedig voorziene medicamententas, zoals hij er in al zijn huizen een had en waarvan de voorraad steeds opnieuw werd aangevuld.

Wat Henderson betreft, de reus was bezig, op aanwijzing van Raffles, iets fijn te stampen in een porseleinen mortier.

Nadat de jongeman Raffles stevig de hand had gedrukt, met een ontroering, die hij met moeite bedwong, barstte hij uit:

— Wat is er nu toch in 's hemelsnaam vannacht weer gebeurd? Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik geen oog heb dicht gedaan en mij zelfs niet heb uitgekleed.

— Dat begrijp ik wel, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Je zult nooit verstandiger worden. Wel, ik zal je vertellen, wat er gebeurd is.

En nu vertelde Raffles de jongeman op zijn gewone, klare en vlotte manier, wat hem in het huis van Wilson was overkomen.

— Dus de bandiet is opnieuw ontko-

men? Al je moeite was dus vergeefs. De ontmoeting heeft je niets anders opgeleverd dan een zwaar gewonde vrouw en je kunt van voren af aan beginnen. Maar een ding hebben wij althans gewonnen en dat is, dat Wilson wel niet meer naar zijn huis zal durven terugkeren.

— Dat is nog echt niet zo zeker, Charles, en als hij het niet doet, dan kan ik dat niet als winst beschouwen, antwoordde Raffles. Zolang hij de brutaliteit heeft, als een fatsoenlijk burger zijn huis in de Chapel-Street te bewonen, weet ik althans waar ik hem vinden kan. En nu, Charles, heb ik een appeltje te schillen met Henderson, ging Raffles verder, zich glimlachend tot de reus wendend. Wil je nu zo goed zijn, ons beiden je plotseling verschijnen op de galerij in de hall te verklaren?

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mylord, begon Henderson bedremmeld. Maar ik had mij al dadelijk voorgenomen, niet eens tot het afgesproken uur te wachten, maar zo gauw mogelijk te proberen binnen in dat vervloekte huis te komen, waar ik u aan de grootste gevaren bloot gesteld wist. Ik begon met onze auto neer te zetten in een nachtgarage en toen ging ik denken over een manier om het huis binnen te komen. Tenslotte besloot ik over de muur van de tuin te klimmen en dat deed ik ook. Maar het was mij bijna slecht gekomen; er schoot dadelijk een grote waakhond op mij toe, een bloed-dorstig monster en mijn linkerarm is nog wat stijf, want daar beet het dier mij. Ik wist echter zijn keel dicht te knijpen en toen moest het monster het toch afleggen. Toch heb ik echter nog bijna een uur moeten zoeken, voor ik een plek had gevonden, waar ik binnen kon dringen. En er ging weer bijna een uur voorbij, voordat ik binnen was. Ik weet heel goed dat ik niet geschikt ben om heel zacht iets te doen, dat brengt mijn omvang mee.

— Waar ben je binnen gekomen, Henderson, vroeg Brand nieuwsgierig.

— Door een kelderraam, mijnheer Brand.

— En ging dat zo maar? antwoordde

Brand verwonderd. Het verbaast mij, dat Wilson zulke zwakke plekken aan zijn vesting had.

— Zo zwak was die plek niet, mijnheer Brand, hernam de reus glimlachend. Er zaten tralies voor van een duim dik en ik zei u al dat het bijna een uur duurde, voor ik er vier had kunnen loswurmen. Met minder ging het weer niet, ook alweer vanwege mijn omvang. De rest betekende natuurlijk niets. Het was daar beneden pikdonker, maar ik vond toch eindelijk de weg naar boven en zoals u weet kwam ik net bijtijds om die bandiet van een Wilson een zware stoel naar het hoofd te slingeren, die daar gelukkig juist onder het bereik van mijn hand stond, waardoor hij zijn schijnwerper en waarschijnlijk ook zijn revolver moest laten vallen, en dat is alles.

— Natuurlijk, als men hem hoort praten, heeft het niets om het lijf, riep Brand uit.

En hij drukte de handen van Henderson, alsof hij ze wilde verbrijzelen.

Buiten begon de dag al aan te breken, toen de drie mannen de ziekenkamer weer betraden.

Ella Manoury lag in een rustige sluimering verzonken en er begon alweer wat kleur op haar bleke gezicht terug te komen.

Brand bestudeerde een ogenblik het knappe, maar door lijden vermagerde gezicht en vroeg nu op zachte toon, zich tot Raffles wendend:

— Wat denk je met haar te doen?

— Natuurlijk moet zij hier blijven, tot zij genezen is.

— Denk je dat ze zal genezen?

— Ja, dat geloof ik wel. Zij schijnt een sterk gestel te hebben. De wond was niet diep en er zijn geen edele delen geraakt.

— En Wilson, wat denk je van hem?

— Ik heb gezworen, Charles, dat ik die man niet meer zal sparen. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Komt hij in zijn woning terug, neemt hij zijn oude bestaan weer op, dan zal ik hem in zijn club opzoeken in een van mijn vermommingen. Ik zal hem, ten aanschouwe van de leden in zijn gezicht slaan, of

hem een schurk noemen en dan zal hij wel genoodzaakt zijn, de degen met mij te kruisen.

— Dus toch? riep Brand teleurgesteld uit. Je bent schijnbaar nog steeds niet genezen van je vooroordeel tegen het afmaken van ongedierte. Nu, ik hoop maar één ding en dat is, dat Wilson zich voorlopig niet meer in zijn eigen huis vertoont.

Maar daarin zou Brand zich vergissen.

De volgende dag publiceerden de bladen allemaal het bericht van de zonderlinge gebeurtenis, die zich in het huis van Wilson had afgespeeld en die de hoofdcommissaris van politie had opgetekend uit de mond van dezelfde bediende, die, met de blaker in de hand, in het holst van de nacht de beide indringers had gezien, toen zij, een van hen met de revolver in de vuist, over het lichaam stonden heen gebogen van een dode vrouw.

Want inderdaad had de bediende gemeend, dat de hem volkomen onbekende vrouw al overleden was.

Deze berichten maakten er verder melding van, dat de bediende, nadat John Raffles en zijn helper met de dode vrouw vertrokken waren, direkt de politie had opgebeld en vervolgens naar de slaapkamer van zijn meester was gegaan, die hij daar dan ook vond, ofschoon de onbekende indringer had verzekerd, dat hij daar niet was.

Wilson had de bediende gezegd, dat er iemand in zijn kamer was binnen gedrongen, in gezelschap van een hem onbekende vrouw, beiden gemaskerd, die hem, met de revolver in de vuist gedwongen hadden op te staan, om hem de brandkast te wijzen en deze voor hen te openen. En hij had de bediende het uitgezaagde paneel in de balkondeur laten zien, waardoor de inbrekers waren binnen gedrongen.

Bukkend voor de overmacht, was Wilson opgestaan, had snel een paar kledingstukken aangetrokken en had zich gehouden, alsof hij aan het verzoek van de beide gemaskerde onbekenden gevolg zou geven.

Toen hij in de gang kwam, had hij

daar nog een derde inbreker aangetroffen, die waarschijnlijk langs een andere weg het huis was binnen gekomen en die niet gemaskerd was.

Hij had kans gezien de drie inbrekers op te sluiten in het vertrek, waar de brandkast stond en daarop had hij de politie willen waarschuwen, maar dit kon hij alleen doen in zijn eigen slaapkamer, waar de telefoon nog intact was.

Wat er daarna was gebeurd, had hij voor een deel uit de mond van zijn bediende gehoord.

Naar hij vermoedde, waren de drie inbrekers er in geslaagd, zich weer te bevrijden, maar hij kon niet verklaren, waardoor de vrouw de dood had gevonden. Misschien had de kogel haar per ongeluk getroffen, misschien ook was er tussen de beide mannen ruzie gekomen, waarbij ze de vuurwapens hadden getrokken en had de vrouw er zich tussen gegooid.

Toen Raffles en Brand deze berichten lazen, keken zij elkaar een ogenblik zwijgend aan en toen begon Raffles:

— Die man is ongetwijfeld een verstokt booswicht en een groot misdadiger. Maar niemand zal hem een weergaloze brutaliteit mogen ontzeggen, en toch, hij speelt wel hoog spel, maar hij weet dat hij voorlopig veilig is.

— Hij denkt dat die vrouw dus dood is? vroeg Brand.

— Dat moet wel, anders moest hij begripen, dat zij hem, als ze eenmaal gevlucht is, vroeg of laat, onder mijn invloed zou verraden. Hij is er van overtuigd, dat hij haar gedood heeft en dat wij alleen haar lijk hebben vervoerd. Vergeet ook niet dat er veel is, dat voor zijn waarheidsliefde spreekt. Hij kan om te beginnen, de politie het gat in de deur laten zien, waardoor ik ben binnen gedrongen. De bediende kon er desnoods een eed op doen, dat ik zelf verklaard heb, John Raffles te zijn, dat hij heeft horen schieten en dat hij de dode vrouw gezien heeft. Misschien heeft hij wel een ogenblik geloofd, dat zij alleen maar zwaar gewond was, maar hij maakte op mij de indruk een sukkel te zijn en als zijn meester hem gezegd heeft, dat zij dood was, dan moest zij

het ook zijn.

— Maar de verbindingsdeur, Edward, waarover je het had, riep Brand uit. De politie moet die deur toch vinden.

— Wat zou dat? Als zij die deur opent, dan ontdekt zij gewoon de oude vleugel van het huis, die weinig of niet gebruikt wordt, hetgeen geen wonder is als men denkt, dat Wilson zelfs aan het nieuwe gedeelte meer dan ruimschoots voldoende heeft. Er was echter voor de politie beslist geen aanleiding, om dat gedeelte te onderzoeken, want Wilson gaat immers volgens haar helemaal vrij uit. Als zij zoekt, dan is het natuurlijk naar John Raffles, naar zijn helper en naar de geheimzinnige gemaskerde dame, of liever naar haar lijk.

— Maar die vreselijke kamer met de beweegbare vloer dan? hield Brand vol.

— Daarover wordt helemaal niet ge-rept, Charles, antwoordde Raffles bedaard. Geen van de bedienden weet iets van het bestaan van dat vertrek, en je zult wel inzien, dat Wilson zelf er natuurlijk niet over gesproken heeft. Trouwens, er schijnt nog helemaal geen verdenking tegen Wilson te bestaan, en

hoofdinspecteur Baxter zal het niet zo gauw wagen, een man als hij lastig te vallen, met veel kans, dat hij de zoveelste bok schiet.

— Maar de vrouw dan? laat zij spreken riep Brand uit.

— Nu raak je het kardinale punt, Charles. Zij alleen is in staat Wilson de strop om de hals te doen! Maar ik denk er geen ogenblik aan, daarop bij haar aan te dringen. Zij moet doen wat zij zelf het beste vindt. Haat zij die man werkelijk, veracht zij hem en wil zij hem onschadelijk maken, dan zal zij zeker niet aarzelen, maar ik wil daarop geen invloed uitoefenen. Ik zal haar blijven verplegen, totdat zij helemaal beter is en dan mag zij doen wat zij wil.

— Dan bestaat er dus kans, dat die duivel zijn verschrikkelijke bedrijf kan blijven voortzetten, riep Brand, rood van woede.

— Wees gerust, beste kerel: ik geef je de verzekering, dat het niet lang meer zal duren, of aan het misdadig bestaan van Erle Wilson zal een einde gemaakt zijn door John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bedelaar en de hond

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :